

modtager en flygtning, bærer de fulde omkostninger, hvis flygtningen senere rejser videre til andre Schengenlande. Forespørgslen drejer sig, som jeg har fået den forelagt inden mødet her, altså efter sin ordlyd om flygtninge, og det vil sige udlændinge, der er anerkendt som flygtninge, og ikke om asylansøgere. Hvis jeg tager forespørgslen på ordet, kan jeg derfor svare meget kort.

Hvis det Schengenland, en udlænding først indrejser i, anerkender den pågældende udlænding som flygtning, er landet forpligtet til at yde den pågældende de rettigheder, der følger af flygtningekonventionen. Dette indebærer også, at det pågældende land skal sørge for udlændingens økonomiske underhold efter de nærmere regler, der er fastsat herom i flygtningekonventionen.

Hvis flygtningen rejser videre til et andet Schengenland, vil den pågældende alene have ret til at indrejse og opholde sig i andre Schengenlande i op til tre måneder. En opholdstilladelse i et Schengenland gælder nemlig kun i det land, der har udstedt opholdstilladelsen, og ikke i de øvrige Schengenlande. Der er altså ikke nogen omkostningsproblemer for de andre Schengenlande, hvis vi taler om en udlænding, der har fået asyl i et Schengenland.

Men så enkelt skal denne forespørgsel trods alt nok ikke forstås. Jeg går ud fra, at forespørgerne snarere sigter til den situation, hvor en asylansøger indrejser i et Schengenland for derefter at rejse videre til et andet Schengenland for at søge om asyl her eller der.

Spørgsmålet er så, hvilket land der i den situation skal bære omkostningerne for den pågældende. Hvis en udlænding indrejser i et Schengenland som asylansøger, får den pågældende ikke ret til at rejse frit rundt i Schengenlandene, men alene ret til at opholde sig i det Schengenland, hvor udlændingen først har søgt om asyl. Det er først, når den pågældende udlænding har fået opholdstilladelse, at han eller hun får ret til at indrejse og opholde sig i et andet Schengenland og som nævnt før i højst tre måneder. Men der er selvfølgelig udlændinge under opholdstilladelse, som er indrejst i et Schengenland, og som, selv om de ikke har opholdstilladelse, rejser videre til et andet land for at søge om asyl dér.

Med henblik på at imødegå sådanne situationer indeholder den meget omtalte Dublinkonvention et regelsæt, hvorefter det kan afgøres, hvilket EU-land der er ansvarlig for at behand-

le en asylansøgning. Dette regelsæt har erstattet et tilsvarende regelsæt i Schengenkonventionen og gælder også for Schengenlandene.

Dublinkonventionen fra den 1. september sidste år har til formål at sikre, at ét og kun ét EU-land er ansvarlig for behandling af asylansøgningen. Herved sikres det, at asylansøgere ikke kan søge om asyl i det ene land efter det andet, hvilket også tidligere i dag har været omtalt. Konventionen indeholder derfor en række bestemmelser, der sikrer, at kun et medlemsland udpeges som ansvarlig for behandling af asylansøgningen.

Hvis den pågældende asylansøger har familiemedlemmer med flygtningekonventionsstatus i et medlemsland, vil dette land være ansvarlig for at behandle asylansøgningen. Er dette ikke tilfældet, vil det land være ansvarlig, der har udstedt opholdstilladelse eller visum til den pågældende asylansøger. Gør ingen af disse forhold sig gældende, vil det land, hvortil den pågældende asylansøger er indrejst fra et land, der ikke er medlem af EU, være ansvarlig for at behandle asylansøgningen. Det gælder, uanset om den pågældende først indgiver ansøgning om asyl i et andet land eller i det land, den pågældende først rejste ind i.

Alle disse regler betyder, at der altid kan udpeges et EU-land, som er ansvarlig for asylsagsbehandlingen. Hvis asylansøgeren befinder sig i et andet land, må asylansøgeren tilbageføres til det land, der er ansvarlig for asylsagsbehandlingen. Disse regler medfører en væsentlig forenkling og også en effektivisering af asylsagsproceduren.

Omkostningerne for denne sagsbehandling, det, man har måttet foretage sig for at udpege det ansvarlige land, afholdes af opholdslandet. Der er jo imidlertid forholdsvis små omkostninger af mere administrativ art, og systemet virker begge veje. Danmark må altså nok afholde beskedne udgifter til underhold af asylansøgere, der skal videresendes til andre EU-lande, men de andre EU-lande må også afholde udgifter til asylansøgere, der ender med at blive sendt til Danmark.

Det helt afgørende er, at Dublinkonventionens ikrafttræden har været til fordel for Danmark. I perioden fra konventionens ikrafttræden, det var den 1. september 1997, og indtil den 31. marts nu her i år er i alt 440 asylansøgere accepteret tilbagetaget eller overtaget af andre EU-lande, navnlig Tyskland. Der er altså 440 ansøgere, som takket være Dublinkonven-